

Alkunäytös

Bel leijui suurten puidenlatvojen suojissa, ilmaa keveämpänä. Alhaalla, metsän sylissä makasi hahmo, aivan kuin hän, muttei kuitenkaan. Piilossa värjöttelevän kuun satunnaiset säteet saivat veren kimmeltämään kristallien lailla. Punainen näytti niin kauniilta virratessaan puroina, syvänvihreän sammaleen uumeniin. Janoinen sammal imi kaiken kätköihinsä kuin halutakseen pitää paikat puhtaana.

– Bel, Bel! Avaa silmät, ole kiltti, avaa nyt silmät! Era repi maasta irti heinää ja sammalta ja painoi niitä isosiskonsa kylkeä vasten. Vuoto piti saada tyrehtymään. Poika tunsu lämpimän veren pulppuavan sormiensa lomasta. Hän tempaisi paidan yltään ja painoi sitä voimiensa takaa tytön kylkeä vasten.

Bel tunsu ympärilleen kietoutuvan pehmeiden. Se oli kuin onnellinen muisto jostain aiemmasta, lämmin ja lohduttava. Kirkkaana tuikkivat tähdet huusivat kilvan Belin nimeä. Ne halusivat hänet luokseen, leikkimään ikuisiksi ajoiksi taivaan kannelle.

”Bel”, huomiota vaativa ääni rikkoi lumouksen, puhkoen sen kuin saippuakuplan. ”*Ei ole vielä sinun aikasi.*”

– Äiti? Bel hätkähti, tuntien kaikkien hermopäidensä syttyvän sähköiseen loistoon. Tyttö ei ollut milloinkaan nähnyt äitiään, mutta hän aisti tämän läsnäolon sydämessään. Jotain niin vahvaa ja aitoa, jotain, josta hän oli saanut alkunsa.

”Palaa Eran luokse. Teillä on vielä pitkä matka edessä”,
ääni kuiskutti Belin korvaan vaativana ja periksiantamattomana.

Bel tunsi muuttuvansa suunnattoman painavaksi. Maa imi tyttöä viemärin lailla puoleensa. Kipu lävisti koko vartalon saaden hänet parahtamaan.

– Äiti? Bel kysyi silmäluomet väristen.

– Bel, itkuinen ääni hoki jostain aivan vierestä. – Se olen minä, Era.

Bel avasi huokaisten raskaat silmäluomensa. Hän näki yläpuolellaan veljensä huolesta kalpeat kasvot ja itkusta turvonneet silmät.

Kaksi viikkoa aiemmin...